Περί πνευματικής αναισθησίας (Περιοδικό «Όσιος Νίκων Ο "Μετανοείτε"»)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Δεκεμβρίου, 2006

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται δια την πνευματικήν της αναισθησία. Ο άνθρωπος βυθισμένος στις καθημερινές μέριμνες τής ζωής, αδιαφορεί δια την πνευματικήν του πορεία. Κουρασμένος από τον βομβαρδισμό των υλικών αγαθών, ζαλισμένος από τις σειρήνες των κάθε λογής ηδονών, απασχολημένος πώς θα αποκτήσει περισσότερα μέσα επίδειξης, και δύναμης, ναρκώνεται πραγματικά, χωρίς να μπορεί να αντιδράσει και να αναζητήσει πνευματικά στηρίγματα.
Ο Άγιος Ιωάννης της κλίμακος μας περιγράφει πολύ παραστατικά αυτή την αρρωστημένη κατάσταση, ακόμη και στη δική του εποχή. Χαρακτηριστικά μας λέγει «ο άνθρωπος διαβάζει για την κρίση και αρχίζει να χαμογελά. Για την κενοδοξία και κενοδοξεί την ώρα της αναγνώσεως. Αποστηθίζει λόγους περί αγρυπνίας, και παρευθύς καταβυθίζεται στον ύπνο. Εγκωμιάζει την προσευχή, και την αποφεύγει σαν μαστίγιο. Μόλις χορτάσει φαγητό μετανοεί, και ύστερα από λίγο τρώγει και χορταίνει περισσότερο. Μακαρίζει την σιωπή και την εγκωμιάζει με πολυλογία. Επαινεί και δοξάζει τους ελεήμονες, αλλά υβρίζει τους πτωχούς». (Λόγος Δέκατος έβδομος, Αγίου Ιωάννου της Κλίμακος).

Ο Άγιος Νείλος ο Μυροβλύτης μάς λέγει ότι η χειρότερη κατάσταση στον άνθρωπο είναι η πώρωση τής καρδίας του. Δεν μπορεί ούτε να ακούσει πνευματικό λόγο, και πολύ περισσότερο να τον πραγματοποιήση. Θεωρεί φυσιολογική την αμαρτία και δεν τον νοιάζει καθόλου ο συνάνθρωπός του.
Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η απουσία τού Χριστού από τη ζωή μας. Λέγει ο Ντοστογιέφσκι, ότι χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται. Φροντίζουμε λοιπόν να εξαφανίσουμε το Θεό από τη ζωή μας για να κάνουμε αυτά πού θέλουμε. Δυστυχώς όμως οικοδομούμε πάνω στην άμμο, γιατί έρχεται το κύμα και εξαφανίζει ό,τι κτίσαμε χρόνια, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.
Για να μπορέσουμε, αγαπητοί αδελφοί, να απαλλαγούμε από αυτό το καρκίνωμα τής αναισθησίας πρέπει ως πρώτο θεμέλιο να βάλωμε το φόβο τού Θεού. Ο προφήτης Δαβίδ λέγει ότι «αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου». Ενώ ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος μάς λέγει στα Ασκητικά του ότι ο άνθρωπος ζει αληθινά μόνο όταν φοβάται τον Θεό.
Αναφέρεται στον Ευεργετινό μία ωραία ιστορία ενός ανθρώπου ο οποίος είχε αιχμαλωτισθεί στην κακή συνήθεια τής κλοπής. Κάποτε, την περίοδο τού θερισμού, βλέποντας το αγρόκτημα ενός πλουσίου να είναι γεμάτο θημωνιές από σιτάρι,

αποφάσισε να κλέψει. Μαζί του πήρε και το μικρό του κοριτσάκι. Κοίταξε δεξιά - αριστερά, μήπως δη κανένα και τον αντιληφθεί και όταν διαπίστωσε ότι δεν υπάρχει κανείς άρχισε να κλέβει και να φορτώνει την άμαξά του. Τότε η κορούλα του, παρακινημένη μάλλον από το Θεό, τού λέγει «πατέρα κοίταξες σε όλα τα μέρη, αλλά ξέχασες να κοιτάξεις και προς τον ουρανό». Τότε ο πατέρας σκεπτόμενος τα λόγια τής κόρης του ήρθε εις εαυτόν, και επέστρεψε τα κλεμμένα χερόβολα.
Στην σημερινήν εποχή η κλοπή τείνει να γίνει ρουτίνα, σαν κάτι φυσιολογικό. Γιατί όμως; Η απάντηση είναι πολύ απλή. Δεν θέλομε να θυμόμαστε, ούτε να υποταχθούμε στους νόμους τού Θεού.
Η άστατη και αμαρτωλή ζωή μας δημιουργεί πολλές ενοχές. Επειδή η αμαρτία τρομάζει τον άνθρωπο, στην εποχή μας έχουμε έξαρση των ναρκωτικών. Όταν κανείς ναρκώνεται δεν θυμάται τις αμαρτίες του, δεν ελέγχεται, λίγο - πολύ γίνεται αναίσθητος, οι αισθήσεις και τα συναισθήματα υπολειτουργούν. Οι επιστήμονες μάς εξηγούν ότι διαταράσσεται ακόμη και η λογική, όταν γίνεται χρήση ναρκωτικών ουσιών. Είναι φυσικό τότε ο άνθρωπος να μην έχει καμμία πνευματική αναζήτηση, εφόσον «τεχνικώς» πέρασε στον επίγειο παράδεισο, ο οποίος δυστυχώς κρατάει πολύ λίγο και μετά έρχεται η σκληρή πραγματικότητα. Αγαπητοί αδελφοί, πρέπει να το κατανοήσουμε ότι δεν υπάρχουν επίγειοι παράδεισοι. Ο Παράδεισος είναι ένας και υπάρχει στην άλλη ζωή. Ας ακολουθήσουμε την στενή και τεθλιμμένη οδό, γιατί η ευρύχωρος οδηγεί στην απώλεια και την καταστροφή.
Αποφεύγουμε την υπακοή στο θέλημα του Θεού, και κάνομε υπακοή στους μυριάδες πειρασμούς που περικυκλώνουν την ψυχή μας. Δυστυχώς, ο εγωισμός, και η φιλοσαρκία αιχμαλωτίζουν τον άνθρωπο, τον ταλαιπωρούν αφήνοντάς τον χωρίς ελπίδα.
Χωρίς τον Χριστό, είμαστε δυστυχισμένοι, διαπλέομε τον Ωκεανό ανίκανοι να αντισταθούμε στα κύματα των παθών, με αποτέλεσμα να μας καταποντίζουν στον πάτο, και έτσι να χάσουμε και την παρούσα ζωή και την αιωνιότητα.
Οι πατέρες της Εκκλησίας πολύ σοφά διδάσκουν ότι στη ζωή μας λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι. Όταν ο άνθρωπος απολαμβάνει συνεχώς, θά 'ρθει η στιγμή που θα δοκιμασθεί σκληρά. Καλό είναι όμως να ξυπνήσομε νωρίτερα από το λήθαργο τής αναισθησίας και να εφαρμόσομε τους νόμους του Θεού για δική μας ωφέλεια.
Η υπακοή και η υποταγή στον Κύριο είναι ζωή και χαρά και φως, όπως έχει γραφεί: «υποτάγηθι τω Κυρίω και ικέτευσον αυτόν, και αυτός ποιήσει και εξοίσει ως φως την δικαιοσύνην σου» (ψαλμός λστ' 4-6). Από την άλλη η παρακοή προξενεί πνευματικό θάνατο. Κάνουμε εμείς ένα βήμα, ο Θεός κάνει δέκα. Πρέπει όμως αυτό το ένα βήμα να το κάνει ο ίδιος ο άνθρωπος με τη θέλησή του. Όταν μόνοι μας ξυπνάμε από τον ύπνο είμαστε ευδιάθετοι και ήρεμοι. Όταν όμως μας ξυπνήσουν κάποιοι άλλοι - τα πάθη μας-, τότε τρομάζουμε και χάνομε την διάθεσή μας. Ας βάλουμε αρχή, έστω και τώρα, πριν να είναι αργά, για δική μας ωφέλεια και πνευματική μας οικοδομή.
Αγαπητοί αδελφοί, ας γυρίσομε στο Χριστό για να έχομε ζωντάνια και ελπίδα. Ας τρέφομε συνεχώς την θέλησή μας με το θέλημα του Θεού και ας εμπνεόμαστε από το θεϊκό Του παράδειγμα, κατά την επίγεια ζωή του, για να επιθυμεί η θέλησή μας,

αδιάκοπα, και να πράττει, το καλό και ευάρεστο ενώπιον Του. Μόνο έτσι θα ξυπνήσομε από το λήθαργο τής πνευματικής αναισθησίας, πριν είναι αργά και δεν προλάβομε.

(Περιοδικόν δράσεων και Πνευματικής Οικοδομής της Ιεράς Μητροπόλεως Μονεμβασίας και Σπάρτης, τ. 155, Ιούλ. – Αύγ. – Σεπ. 2006)